

Publicerad 2007-07-02 00:15 av livet

det är en fågel som flyger iväg när han hostar

jag skulle kunna skriva musik på din rygg och låtsas att dina skuldror är små fåglar som sjunger och när du hostar så flyger dom iväg av rädsla jag skulle kunna linda in dig i mina lakan och låtsas att du är en mumie och jag skulle kunna spola tillbaka tiden och spela upp refrängen om och om igen

jag kan göra sanningen till lögn och
få dom att tro mig också
du kan ha sönder människor bara genom att
titta dom i ögonen och
du är som en hjärtattack när du säger att
om du inte vill att jag ska ljuga så ge mig inte en anledning att göra det

jag skulle kunna låtsas att om dom inte kvävt oss från början så skulle vi fortfarande inte känna någonting
jag skulle kunna låtsas att ingenting som du kan säga kan göra ont och jag skulle kunna säga att jag inte alls
längtar till något som inte finns och jag skulle kunna säga att jag visst vågar öppna mig inför någon
och du skulle kunna skrika att jag är hela havet och inte bara vattnet i glaset

och sen skulle du kunna viska att du brukade spola tillbaka tiden och spela upp refrängen om och om igen
men sen gick nåt för långt och nåt gjorde för ont och
du spolade tillbaka ända till början och tryckte på stopp och
istället för att gå ut den där morgonen då vi träffades stannade du hemma

och dom skriker åt dig
titta ut genom fönstret folket ler ju!
och du tror att det är av kärlek men det är
bara istället för att gråta

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren livet med Poeter.se id #8443 innehar upphovsrätten